

Hendriksen: Det er nu mere end et Aar siden, at den højtærede Socialminister fremsatte sine Konventionsforslag vedrørende Erstatning til Sømand for Arbejdsløshed som Følge af Skibsforlis og vedrørende Forhyring, og i disse Dage er det netop et Aar siden, Forslagene var til Behandling i dette høje Ting. Det Udvalg, til hvilket Forslagene den Gang blev henvist, kunde intet som helst foretage sig, fordi de Lovforslag, der skulde dække Konventionsforslagene, ikke samtidig blev fremsat. Først nu, efter mere end et Aars Forløb, skal vi til at behandle de af Konventionsforslagenes Fremsættelse nødvendiggjorte Lovforslag eller Forslag til Ændringer i bestaaende Love. Man kan ikke sige, at den højtærede Regering har haft særligt Hastværk med at faa disse Lovforslag fremsat.

Hvad nu først Forslaget til Lov om Tillæg til Sømandsloven af 1. Maj 1923 angaar, giver den mig ikke Anledning til at fremsætte andre Betragtninger end dem, jeg har gjort gældende under Konventionsforslagets Behandling. Jeg mener nu som den Gang, at det er fuldkommen urimeligt at paalægge Rederne en Erstatningspligt som den, Forslaget indeholder. Jeg vil ikke gaa med til at knæsette det Princip, at en Arbejdsgiver kan tilpligtes at yde den hos ham ansatte Arbejder Arbejdsløshedsgodtgørelse, og det er netop dette, Forslaget tilsigter. Jeg vil meget advare mod at paalægge Erhvervene en saadan ny Byrde. Jeg sagde ved Konventionsforslagenes første Behandling, at „et Skibsforlis er en Ulykke, der lige saa lidt kan lægges Rederen som Sømanden til Last, og følgelig er Rederen lige saa vel som Sømanden uden Skyld i, at Sømanden bliver arbejdsløs grundet paa Skibsforlis“. Og jeg tilføjer: „Det er meget muligt, at Rederen gennem Forliset lider et langt føleligere Tab end Sømanden, og det Tilfælde er ingenlunde udelukket, at Rederen ved Skibsforlis selv bliver arbejdsløs og lige saa daarligt stillet som Sømanden, til hvem han alligevel skal yde Erstatning“. Forholdet er det, at Sømandsloven af 1. Maj 1923 yder Sømanden al den Beskyttelse, han med Ret og Billighed kan forlange, ogsaa paa det Omraade, hvor der nu ønskes lovgivet. I Sømandslovens §§ 6 og 41 er der truffet Bestemmelser om Erstatning til Besætningen i Tilfælde af Skibsforlis, idet de om Bord værende Skibsofficerer oppebærer indtil 2 Maaneders Hyre under deres Hjemrejse fra det Sted i Udlandet, hvor Skibet er forlist, indtil de ankommer til deres Hjemsted her i Riget, og den øvrige Besætning med Undtagelse af Kaptajnen, for hvem der

gælder særlige Regler, idet han oppebærer indtil 3 Maaneders Hyre, faar indtil 1 Maanedes Hyre under Hjemrejsen. Dette er ikke, saaledes som det ærede Medlem Hr. P. Andersen fremhævede, en Arbejdsløshedsgodtgørelse, der herved ydes de Sømand, der er blevet ramt af et Skibsforlis, det er det ingenlunde. Nej, det er en Hyregodtgørelse, en Hyrebetaling til dem under deres Hjemrejse, og derfor er der netop i Sømandsloven indført den Bestemmelse, at det er indtil henholdsvis 1, 2 og 3 Maaneders Hyre, de paagældende kan oppebære. At paalægge et enkelt Erhverv, i dette Tilfælde Skibsfarten, en saadan Ekstrabyrde, en saadan særlig Erstatning i Form af Arbejdsløshedsgodtgørelse, kan mit Parti ikke gaa med til. Hidtil har intet andet Land med Skibsfart af nogen Betydning ratificeret det Konventionsforslag, der skal dækkes af Lovforslagets Bestemmelser, heller ikke England, i hvert Fald ikke indtil for ganske kort Tid siden. Jeg udtalte mig i øvrigt meget udførligt om disse Forhold, da Konventionsforslagene var til Behandling her i Salen, og jeg skal ikke gentage, hvad jeg da fremførte, men kun henvise til mine Udtalelser den Gang.

Det samme gælder for saa vidt ogsaa Forhyringsforslaget, men her nødes jeg til — udover at henvise til mine Udtalelser ved Konventionsforslagenes Behandling — at gøre nogle Bemærkninger i Anledning af den højtærede Erhvervsministers Fremsættelsestale. Den højtærede Minister gjorde som anbefaling for sit Forslag bl. a. gældende, at en ganske tilsvarende Statsforhyring som den af ham foreslaaede længe og med tilfredsstillende Resultat havde været gældende i Sverige. I den Anledning vil jeg gerne oplyse, at den svenske Statsforhyringsordning kun har været i Kraft i nogle få Aar, men i Løbet af dette korte Tidsrum har opnaaet at skabe almindelig Utilfredshed indenfor svenske Søfartskredse. Det har derfor forbavset mig i nogen Grad, at den højtærede Minister kunde udtale, at denne Ordning i Sverige havde vist et tilfredsstillende Resultat. Jeg ved ikke, hvorfra den højtærede Minister har denne Oplysning, men i alle Tilfælde: rigtig er den ikke. Tværtimod arbejder man i svenske Søfartskredse paa at faa Ordningen omstødt og faa indført nye Bestemmelser, der i højere Grad kan tilfredsstille Skibsfartens berettigede Fordringer. I denne Forbindelse vil jeg gerne pege paa, at den Arbejdsstandsning, der for et Aars Tid siden fandt Sted i Sverige indenfor Rederivirksomhederne, i ikke ringe Grad skyldtes den Forhyringsordning, der